

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Sanderi Angli Doct. Theol. De Origine Ac
Progressv Schismatis Anglicani Libri Tres ...**

Sander, Nicholas

Coloniæ Agrippinæ, 1610

De crucib. quę in Anglia apparueru[n]t. Ca. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64680)

2. Mach. 9.
Euseb. Hist.
l. 3. ca. 28.

liebatur. Donec tandem Valsingamus omni-
bus suis facultatibus, amicorumque etiã for-
tunis absũptis, ac in Reginae seruitio, ac Ca-
tholicorum persecutione dilapidatis, magno
ære alieno oppressus, turpi & horribili in-
stinorum Apostemate laborans, velut aliet
Antiochus aut Maximinus tristem & flagiti-
osam suam vitam consummauit, mortemque
in omnem æternitatem duraturam incho-
auit: Exultãtibz vniuersis Catholicis ac Deo
gratias agentibus quod ex crudelissimi tyra-
ni manibus illos liberauisset, quodque eius
morte omnes mortales docuisset, quẽ admo-
dum foelicitati temporali nõ confidere, quẽ-
que caduca, breuia, & momentanea sunt non
semper esse duratura, debeant existimare.

*De Crucibus quæ in Anglia appa-
ruerunt*

CAPVT VI.

1591. Eodem anno 1591. vigesima tertia Aprilis
die, quæ Sancto Gregorio Martyri Angliæ
Patrono sacra est, circa vesperam, in Comi-
tatu Norfolciensi in Angliæ regno sito ma-
gnus in cœlo circulus cum duobus minori-
bus ac trib. in singulis solibus apparuit. Ho-
rum medius reliquis splendidior, collatera-
les suos claritate anteuertebat: tamen si & il-
li tantum lucis diffunderent, quãtum ad no-
ctem illustrandã requirebatur. Inter hos qui
medius erat Sol, paruo circulo ambebarur,
qui Occidentem spectans, maiorem interse-
cabat. Huic deinde maiori circulo minor a-
liis

lius, ac in illo Crux Sancti Andree inter Septentrionem & meridiem spectabatur. Quin & minori illo circulo versus plagam Orientalem, Similis Diui Andree crux intermedia soli opposita videbatur: quæ priore maior & clarior maiorem itidem circulum diuidebat. Hæc in tota passim Anglia visa spectataq; fuisse, grauisissimi quique illius scriptores testantur. Super hac deinde crucium apparitione, varij discursus & interpretationes, euulgatae fuerunt: ipseque adeo Frater Alphosus Chacon ex ordine Prædicatorum tractatum Romæ edidit, in quo de Anglicanarum Crucium apparitione, præsertim autem de illis, quæ in mense Maio sequentis anni in ciuitate Burgenfi, Amian, & alijs Gallia locis, atq; adeo etiam Lutetia Parisiorum, diuersis diebus, in templis, festibus sacris, Albis, Casulis, & altaribus ac corporalibus visæ sunt: Quarum nonnullæ adeo firmiter subiectis inhærebant, nulla ut planè artè industriaque possèt auelli. Quid autem Deus per Cruces illas significare voluerit, ei tantummodò compertū est; et si enim Diuina Maiestas istiusmodi prodigijs homines excitare ac perterrefacere velit, non continuò tamen neque semper iisdem voluntatem suam patefacit, quo videlicet à secreta & ineffabili illius prouidentia tori dependeant. Constat nihilominus Crucem sui amatoribus gaudiū & cōsolationē, hostibus verò & inimicis dolorē tristitiāq; afferre.

Seimus Crucem, quā Constantinus ad bellum contra Maxentium Tyrannum proficiscens in coelo vidit, victoriæ signū fuisse: quā
idem

*Euseb. l. de
vita.*

Constant.

6. 22. 23. &

24.

*Greg. Nazi-
an. orati. 4.*

in Iulianū.

Niceph. l. 7.

ca. 49.

Sozon l. 4.

ca. 4.

Niceph. l. 9.

ca. 31.

Boet. hist.

scotorum li.

10. pag. 190.

Annales

Portugal.

& Maff. l. 5.

Hist. Indic.

idem Imperator in virtute crucis reportauit, quemadmodum illi à voce cœlitus delapsa: In hoc signo vinctes, antè erat promissum. Neque verò ignoramus, crucem quæ Sancto Cyrillo Patriarcha Hierosolymis agente, supra montem Caluarix apparens, ad montem Oliueti vsque porrigebatur, multarū illustriū & memorabilium victoriarum fuisse indicium. Immò ne ad extrema exempla confugere debuisse videamur, Anno Octingentesimo decimo nono, Hugo Putonum Rex contra Athletanum Anglorum Regem bellum gerens, periculumque in quo versabatur videns, Sanctū Andreā obtestatus est, quatenus sibi eo in prælio opitularetur. Cū ecce tibi, Sanctus Apostolus Regi apparens, sequenti die victoriam ex hoste relaturum illum esse (quemadmodum quoque contigit) prædixit: apparere in huius veritatis confirmationem in cœlo S. Andreæ cruce admodum clara & splendida super Pictonum Castra.

Similiter cū Alphonfus AlbuQuercius cum classe sua Portugalēsi in Insula Camargena quæ in Isthmo maris rubri ad plagam Occidentalem sita Pretiosi Ioannis Regnum attingit, versaretur, sanctissimæ Crucis vexillum in aëre apparuit, quam ille cum toto suo exercitu, ac nautis vniuersis non absque maxima reuerentia, & cœlesti consolatione adorauit, accipiendo illud in signum certissimæ victoriæ, quam diuina assistente gratia à gentilibus & Barbaris Indis esset relaturus.

Transeō hîc innumera alia exempla, quæ passim in historijs sacris & profanis, antiquis & re-

& recentibus reperta, veritatem nobis istam hanc declarant, planeque ostendunt, Deum Ecclesie suae crucem tanquam pignus honorum praestandorum nunquam non exhibere voluisse. Extant autem & alia exempla, ex quibus intelligere possumus, Deum per cruces exhibitas improbos & flagitiosos perterrefacere castigareque voluisse. Queniam admodum Iuliano Apostatae contigit, qui eximius Iudaeorum fautor & Christianorum persecutor cum templum Hierosolymitanum esset restauraturus, iamque fundamentis exfolis, omnem materiam comportari curauisset, ignis de caelo descendens uniuersa absorpsit: apparentibus in libris & vestibus Christianorum, Gentilium, & Iudaeorum nigris crucibus, quae nullo modo tolli poterant & aboleri. Haec autem ad improbum & sceleratum illum Imperatorem puniendum accidisse, vel ex eo intelligi potest, quod ipse impio & nefario bello Sanctam crucem, qui in ea pro nostri amore mortuus fuit, persecutus non dubitauit.

Verum dimissis istis quae in historijs circa cruces accidisse varijs temporibus & diuersis effectibus leguntur, dico Anglicanas illas Catholicos in Galliae & Angliae regno ruentes animare excitareque voluisse, ut sanguinare Tyrannorum contra illos excitatam temperantem fortiter tolerantibus, quantumuis crudelia tormeta cum Seruatore nostro amplecterentur: qui ut nobis vitam conferret, mortem in cruce oppetere non dubitauit, ac per illam deinde mundum sibi subiecit, gentiliu

Socrates l. 2. ca. 17.

Nicoph. l. 10. ca. 17. § 33.

Cedrenus p. 252. Ruff. l. 10. c. 38. § 39.

39.

39.

39.

corda deuicit, idololatriam euertit, & mundum ac Infernum pariter debellauit.

Nicoph. lib.
17. cap. 3. &
lib. 14. cap.
34. Cedre-
nus pag. 303.

Anno 529. sub Imperatore Iustiniano eius nominis Secundo, Antiochiæ tantus terræ motus coortus fuit, totam vt propè ciuitatē euerterit, ipsiq; adeò illius incolæ, nudis pedibus ex domibus suis prouolantes, magno cum clamore & eiulatu Diuinam misericordiam implorarint. Donec Sancto ac religioso cuidam viro reuelatum esset, si domuum portis verba ista inscripisset: *Christus nobiscum, state;* è vestigio terræ illum motum esse cessaturum. Idem planè est S. Euthymio Patriarchæ Constantinopolitano euenit, qui postquam de cathedra sua deiectus in Insulâ, ad quam eum tempestas depulerat, venisset in pariete eadem verba: *Christus nobiscum est, state,* legens mirabiliter fuit recreatus. Et debent sanè eodem modo omnes Catholicæ animari, cū cogitant Christū illis promississe, quod vsq; ad consummationem sæculi cū eis sit permanens: quodq; in virtute celestis huius signi tentationum venti ponant, fluctus conquiescant, & maris tempestas in tranquillum conuertatur: Et quod denique illud aliquando tempus adfuturum est, quando constantes Dei serui ac veræ sponse sue, hoc est sanctæ Ecclesiæ filij, pelagi furorem & exitum pedibus suis conculcabunt.

*Sacerdotum nonnullorum ex Seminario Vallis
holitano in Angliam ingressus, & actiones.*

CAPVT VII.

Circa hoc ferè tempus vndecim aut duodecim